

Midden-Afrika

Augustus 2022

Kevin Ferron zag geen steek door de zwarte kap over zijn hoofd. De stoelpoten krasten pijnlijk over de betonnen vloer terwijl hij zich tevergeefs probeerde van zijn boeien te ontdoen. Zijn linnen hemd plakte tegen zijn kostuumvest van het zweet. Een mengeling van verschaalde urine, geronnen bloed en iets dat leek op gemalen graan drong diep binnen langs zijn neusgaten. Ferron probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen. In door de neus, langzaam uit door de mond. Looptraining gebruiken. Hartritme naar beneden krijgen...

Hij knipperde met zijn ogen tegen het harde tl-licht toen plots de jute zak van zijn hoofd werd getrokken en hij de kans kreeg om de omgeving in zich op te nemen. Hij bevond zich in een soort werkplaats met inderhaast achtergelaten gereedschappen; een deel van een fabriekshal waar ooit graan werd vermalen en verpakt tot meel. Een verroeste trap leidde naar een hoger gelegen kantoorruimte met donker glas, van waaruit de blanke eigenaar in betere tijden zijn zwarte werknemers controleerde.

Aan Ferrons voeten dansten enkele vliegen boven een plasje half opgedroogd bloed, waarin een witte substantie dreef die het meest leek op een platgetrapte lychee. Kevin slikte overtollig speeksel weg en probeerde uit te zoeken of hij ergens gewond was.

‘Dit is niet uw bloed, meneer Ferron.’ Kevin schrok van de fluwelen stem die zich buiten zijn gezichtsveld bevond. ‘En ook niet uw oog.’ Kevin draaide onthutst zijn blik weg.

‘Mag ik me voorstellen? Robert Khumalo, hoofd van de binnenlandse veiligheidsdienst, de *Secret Police Agency*. In Zimbabwe beter bekend als de SPA. Deze donatie werd deze ochtend afgestaan door de dissident Edward Madziva, tot voor kort een onbeduidende ambtenaar bij het ministerie van Binnenlandse Zaken. De heer Madziva had zijn oog laten vallen op vertrouwelijke documenten die hij doorspeelde aan de oppositie. Hij verdiende een gepaste straf, vindt u ook niet meneer Ferron?’

Kevin voelde hoe zijn sluitspier het dreigde te begeven en fixeerde zijn blik op zijn zwarte schoenen. Op de rand van zijn gezichtsveld haastte een reuzenrat zich met haar jong naar de overzijde. Dit was allemaal bluf, in elkaar gezet om hem bang te maken. In door de neus, langzaam uit door de mond. Focus. Ze konden dit nooit lang rekken.

Het getik van metaal op metaal zoog zijn blik omhoog, hoezeer hij er ook tegen vocht.

‘Heb ik uw aandacht, meneer Ferron? Mooi zo.’ Khumalo hield een inox lepeltje voor zijn gezicht.

‘Het oog hangt slechts met een dunne zenuwkoord en enkele bloedvaten aan de oogkas vast, zoals u wel zal weten. Het is heel makkelijk om het uit die beschermende kas te halen. Een eenvoudig lepeltje volstaat. Edward Madziva hilde als een wolf toen hij begreep wat er ging gebeuren.’

Robert Khumalo wisselde het lepeltje voor een blinkende notenkraker. De bewaker links van Ferron grinnikte onbeschaamd.

‘Het maakt een heel specifiek geluid, meneer Ferron.’ Robert Khumalo verlaagde zijn stemvolume tot een fluisterton. ‘Als het zachte weefsel van het oog in elkaar wordt gedrukt en de harde lens door de ruimte vliegt, terwijl het bloed alle richtingen uitspat.’ Ferron voelde hoe maagzuur zich een weg door zijn slokdarm naar boven baande. Hij proefde de eerste dampen op zijn tong en moest zich bedwingen om niet te braken. Hij moest kalm blijven, zijn angst afschermen, net als vroeger, de-connecteren. De ambassadeur in Harare, zijn vriend bij BuZa, zijn bedrijf... iedereen wist waar hij was. De firma had procedures voor dit soort gevallen. De SPA kon hem fysiek niets maken, dit was pure intimidatie.

Hij schrok toen onverwachts een metalen brits werd binnengereden waarop een jonge, zwarte vrouw lag vastgebonden. Haar bloeddoorlopen ogen met donkerzwarte pupillen flitsten van links naar rechts, neusvleugels wijd opengesperd, borstkas zwoegend op en neer, de blauwe rok opgestroopt tot in haar kruis. Kevin voelde zijn maag opnieuw verkrampen. Hij wist wat er zou komen.